

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3600/2024
03.04.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., село ..., чији је пуномоћник Предраг Ћендић, адвокат из ..., против туженог „СП Ласта“ а.д. Београд, Аутопут Београд – Ниш⁴, ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 369/2023 од 08.11.2023. године, у седници одржаној 03.04.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 369/2023 од 08.11.2023. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 369/23 од 08.11.2023. године, преиначена је пресуда Првог основног суда у Београду П1 3011/21 од 10.05.2022. године у ставу првом изреке, тако што је усвојен тужбени захтев тужиле, којим је тражила да се обавезе тужени да јој на име разлике између исплаћене зараде и одговарајуће зараде, исплати за период од децембра 2015. године закључно са августом 2016. године, износе појединачно опредељене са законском затезном каматом од доспелости до исплате. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде, тако што је обавезан тужени да тужилци на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 185.500,00 динара. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужилци накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 94.500,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужилца је поднела одговор на ревизију.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 403. став 2. тачка 2. и члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11...10/23) и утврдио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, на основу уговора о раду од 24.01.2013. године и 12.03.2015. године, тужила је била у радном односу код туженог на радном месту ... . Уговором је било предвиђено да тужила има право на новчани износ основне зараде у висини од 15.386,30 динара месечно, који износ се добија множењем коефицијента 2,02 и цене рада за најједноставнији посао који је одређен Колективним уговором. Тужили је 30.09.2016. године радни однос престао Споразумом о регулисању међусобних права и обавеза по основу рада од 17.08.2016. године, а тужени се као послодавац обавезао да ће по отказу уговора о раду извршити исплату свих обавеза које има према запосленом у једнократном износу или ратама. Како је првостепена пресуда била укидана, другостепени суд је сходно овлашћењу из одредбе члана 383. став 3. ЗПП, одржао расправу, саслушао вештака економско финансијске струке који је у свему остао код свог налаза и мишљења и додао да је у обрачун зараде тужиле ушао и минули рад тужиле. Из налаза и мишљења вештака произлази да је основна зарада која је служила као основица за обрачун зараде тужиле у утуженом периоду била нижа од минималне зараде прописане законом. Разлика између обрачунате и исплаћене зараде за утужени период износи 83.011,51 динар нето, односно 118.418,60 динара бруто. Уговором о раду од 24.01.2013. године и Уговором о раду од 12.03.2015. године, утврђена је бруто зарада за стандардни учинак и пуно радно време у износу од 15.386,30 динара (11.929,00 динара нето), док је у истом периоду законом прописана бруто минимална зарада износила између 25.986,73 динара (19.359,90 динара нето) до 30.129,39 динара бруто (22.281,10 динара нето).

Првостепени суд је одбио као неоснован захтев тужиле за исплату разлике између исплаћене зараде и одговарајуће зараде, налазећи да је зарада која је тужили исплаћивана у утуженом периоду била знатно већа од износа минималне зараде утврђене законом, да у тако исплаћени износ зараде нису била обрачуната увећања по основу прековременог рада, рада ноћу, рада на дане празника који је нерадан дан, као ни по основу сменског рада, да према одредби члана 111. став 6. Закона о раду наведена увећања не могу да буду садржана у минималној заради запосленог, па је првостепени суд одбио тужбени захтев тужиле.

Другостепени суд је одржао расправу, саслушао вештака и нашао да је, према налазу и мишљењу вештака од 01.11.2019. године и изјашњења вештака од 18.12.2022. године, износ зараде тужили за стандардни учинак и време проведено на раду а који износ је утврђен уговором о раду у утуженом периоду био нижи од минималне зараде утврђене чланом 111. Закона о раду, па је другостепени суд обавезао тужену да тужили исплати на име разлике између исплаћене зараде и одговарајуће зараде износе утврђене на основу налаза и мишљења судског вештака за економско финансијску област.

По оцени Врховног суда другостепени суд је правилно применио материјално право.

Одредбом члана 104. Закона о раду, прописано је да запослени има право на одговарајућу зараду која се утврђује у складу са законом, општим актом и уговором о раду.

Чланом 105. Закона о раду, прописано је да је зарада из члана 104. став 1. овог закона, састоји се од зараде за обављени рад и време проведено на раду, зараде по основу доприноса запосленог, пословном успеху послодавца (награде, бонуси и слично) и других примања по основу радног односа, у складу са општим актом и уговором о раду, док је ставом 3. истог члана прописано да је под зарадом у смислу става првог се сматрају сва примања из радног односа осим примања из члана 14, члана 42. став 3, тачка 4. и 5, члана 118. тачка 1. - 4, члана 119, члана 120. тачка 1. и члана 158. истог закона.

Чланом 111. став 1. Закона о раду прописано је да, запослени има право на минималну зараду за стандардни учинак и време проведено на раду. Минимална зарада одређује на основу минималне цене рада утврђене у складу са овим законом, времена проведеног на раду и пореза и доприноса који се исплаћују из зараде (став 2.). Општим актом односно уговором о раду утврђују се разлози за доношење одлуке о увођењу минималне зараде (став 3.). По истеку рока од шест месеци од доношења одлуке о увођењу минималне зараде послодавац је дужан да обавести репрезентативни синдикат о разлозима за наставак исплате минималне зараде (став 4.) Послодавац је дужан да минималну зараду исплати запосленом у висини која се одређује по основу одлуке о минималној цени рада која важи за месец у којем се врши исплата (став 5.). Запослени који прима минималну зараду има право на увећану зараду из члана 108. овог закона, на накнаду трошкова и других примања који се сматрају зарадом у складу са законом (став 6.). Основица за обрачун увећане зараде из става 6. овог члана је минимална зарада запосленог (став 7.).

Чланом 112. је прописано да се минимална цена рада утврђује одлуком Социјално-економског савета основаног за територију РС, ако социјално-економски савет не донесе одлуку у року од 15 дана од дана почетка преговора о висини минималне цене рада коју доноси Влада РС у наредном року од 15 дана. При утврђивању минималне цене рада, полазећи нарочито од: егзистенцијалних и социјалних потреба запослених и његове породице, изражених кроз вредност минималне потрошачке корпе, кретања стопе запослености на тржишту рада, стопе раста бруто домаћег производа, кретања потрошачких цена, кретања продуктивности и кретања просечне зараде у Републици. Одлука о утврђивању минималне цене рада садржи образложење које садржава све елементе из става 3. овог члана. Минимална цена рада утврђује се по радном часу без пореза и доприноса за календарску годину. Цена рада утврђује се по радном часу без пореза и доприноса за календарску годину најкасније до септембра текуће године, а примењује се од 01. јануара наредне године.

Према члану 113. Закона о раду („Сл. гласник РС“, бр.24/05...85/2014), одлука о висини минималне цене рада из члана 112. овог закона објављује се у „Службеном гласнику РС“).

Одредбом члана 164. Закона о раду прописано је да ако запослени претрпи повреду или штету на раду или у вези са радом, послодавац је дужан да му надокнади штету, у складу са законом и општим актом.

Имајући у виду правилно утврђено чињенично стање пред другостепеним судом и цитиране законске одредбе, правилно је нашао другостепени суд да је тужили у утуженом периоду исплаћивана основна зарада у износима нижим од износа минималне зараде, а како је то утврђено налазом и мишљењем судског вештака економско-финансијске струке, па је правилно обавезао туженог да тужили исплати разлику између исплаћене и одговарајуће зараде. Циљ исплате минималне зараде је да се обезбеди заштита запослених ради задовољавања њихових егзистенцијалних и социјалних потреба, као и чланова њихових породица, што је предвиђено и Конвенцијом Међународне организације рада број 131. о утврђивању минималних надница и Препоруком број 136. о утврђивању минималних надница.

Без утицаја су на другачију одлуку суда наводи туженог истакнути у ревизији да се у овом случају примењује Закон о радном времену посаде возила у друмском саобраћају и тахографима, јер нити једном његовом одредбом није прописано да основна зарада за стандардни учинак и пуно радно време може бити нижа од минималне зараде.

Врховни суд је ценио и остале ревизијске наводе којима се не доводи у сумњу правилност побијане пресуде, па ти наводи нису посебно образлагани.

Тужени није успео у поступку по ревизији па нема право на трошкове ревизијског поступка које је тражио и определио у смислу члана 153. и 154. ЗПП.

Из наведених разлога, применом члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Субић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић